

Allò que el vent s'endugué

written by Xavier Martínez Gil | 16 de febrer de 2017

Ja va passar amb la reunió de presidents de comunitats autònomes: les banderes (autonòmiques) que onejaven a l'entrada van anar pel terra per obra i gràcia del vent. Ara, amb ocasió del judici a Mas, Ortega i Rigau, el vent s'ha endut la bandera espanyola de la teulada de l'edifici del jutjat on havien de declarar. I ha passat quan els tres encausats estaven dins, per alegria del públic concentrat a la porta del Tribunal. Només la bandera catalana i l'Europea han resistit els embats del vent. Sembla que el Déu Èol ens envia un missatge, o un auguri.

Aquest judici contra el que va ser president de la Generalitat de Catalunya i dues de les seves conselleres costa molt d'entendre. En un Estat democràtic es fa molt complicat assimilar que un President i els seus consellers s'asseguin davant d'un tribunal si és que no han comés algun delictes flagrant i molt greu. No és el cas. Estan acusats de fer política i, paradoxes, de complir el seu programa electoral. Aquest judici, doncs, posa en evidència les mancances democràtiques que imperen a Espanya. Mai un president s'ha vist en aquest país davant un tribunal de justícia: ni Aznar per portar-nos a base de mentides a la guerra d'Irak que va tenir com a conseqüència els atemptats de l'11M i les noves mentides del govern d'Espanya sobre la seva autoria; ni per la corrupció sistèmica que ha acompanyat els dirigents del PP i el seu partit (Gürtel, Bárcenas); ni per construir i rescatar amb 5.000 milions d'euros les autopistes fallides de Madrid; ni tant sols Felipe González, que hom situava com la lletra X dels GAL, ha estat portat mai davant la justícia. I tot això sense parlar dels ajuts públics per import de més de 122.000 milions d'euros per rescatar la banca privada. Ni un sol membre de cap govern s'ha assegut davant de cap jutge per donar comptes d'aquesta gran estafa perpetrada a costa de tots

els ciutadans: treballadors, aturats, pensionistes i joves sense futur. Són només alguns exemples cridaners que em venen ara mateix al cap. A Espanya han passat coses molt gruixudes i mai, mai, un president o expresident ha estat portat per la fiscalia davant els tribunals. No importa que el mateix govern d'Espanya incompleixi innombrables sentències del TC favorables a Catalunya, ni que sigui l'estat d'Europa més incomplidor de normativa europea: la fiscalia espanyola no diu res. En canvi, sí actua ara tot i que el fiscal a Catalunya no havia observat delictes en el 9N. Així, va decidir portar a judici a Mas, Ortega i Rigau per l'incompliment de la sentència del TC que impedia fer un referèndum sobre la independència a Catalunya. Però, sense adonar-se'n, s'han ficat en un carreró sense sortida. Han deixat la bandera de la democràcia en mans dels independentistes, quedant-se ells la bandera de la repressió. Mal negoci (per als unionistes).

La paradoxa és que la fiscalia i l'acusació particular s'estan esforçant en demostrar que el govern de Catalunya presidit per Artur Mas va desobeir la sentència del Tribunal Constitucional per a fer un referèndum sobre la independència. Amb aquesta postura estan defensant que, efectivament, el 9N es va fer un referèndum (el prohibit pel TC) mentre els acusats neguen que el fessin. És el món al revés. Però la notícia és que el 9N va guanyar el sí de forma aclaparadora. Per tant, i en cas que Mas, Ortega i Rigau siguin condemnats per desobeir el TC, tindrem una resolució d'un tribunal de justícia espanyol reconeixent que el referèndum sobre la independència de Catalunya es va celebrar el 9N. Per tant, i per a ser conseqüents amb la resolució del Tribunal Superior de Justícia, m'afanyaria a aplicar el resultat del referèndum que ells diuen que es va celebrar i declararia immediatament la independència, ara sí, a l'empara de la justícia espanyola. Bon vent!